

Milan Koch

Pochybná noc

Muž: Chrrrr... schhrrrchurr... chrrvrrvrchrrrr

Žena: Hmchhrch... chchhpchd

M: Chrrrvrrrrvrchrrrr... rrrrrppchrrrrrchrrrvr

Ž: Áchch... chch

M: Crchrrrrrr... pchrrrrrchcrrrrrrrr

Ž: Ccccc... CCC

M: Chrrr... chr... chrr... chrrrrrrchrrrvrrr

Ž: Ccc... cccccC

M: Chrrr... crch... imchrr... ch... chrrrvrchrrr

Ž: Bouhuši?! Bohouši! No tak cccc – Bo – hou – šíí!

M: rrrr... chr... ch... ch... imimmm Co je? To už je ráno?

Ž: Nechrápej! Vzbudíš celej dům. To je hrozný. Nemůžu spát

M: Dej mi pokoj! Prosím tě! Já nechrápu. Poslechni si sebe.

Ž: No dovol. Tys mě někdy snad slyšel?

M: No jasně.

Ž: Tos slyšel leda sebe.

M: Cha cha. Neměla sis mě brát. A dej pokoj a spi.

Ž: Když já to už nesnesu. Dvacet let. Každou noc.

M: Bbb. Jen se nerozbreč. Tys mi taky zkazila život.

Ž: Já?

M: Spi.

Ž: Já můžu jít.

M: Spi.

Ž: Já už to nevydržím.

M: Tak to pust.

Ž: Seš jak senilní dědek.

M: Jakej?

Ž: Jinej.

M: Hm.

Ž: Bohouši, kolikátýho je zítra?

M: Spi.

Ž: Víš, já poslední dobou víc přemejšlím.

M: Tak. A vo čem?

Ž: No tak, vo životě. O sousedkách. Představ si, ta pod námi má už zase novej kožich.

M: Jo? Spi!

Ž: Co myslíš, bude v sobotu pršet?

M: Jak to mám vědět? Proč se ptáš?

Ž: No přeci aby nám nezmoklo auto, až pojedem na chatu.

M: Prosím tě, už toho nech. A nech mě vyspat. Víš, že dělám teď ty přesčasy. Spi.

Ž: Polib mě!

M: Až ráno a nech mě.

Ž: Neslyšels něco?

M: A co? Prosím tě, něco se ti zdá.

Ž: Nezdá. Ty kroky. To se vrátil Honza. Asi ho pustili z kasárny. Pudu se podívat.

M: Nesmysl.

Ž: Proč?

M: Teď je ta pohotovost. Na hranicích je cvičení.

Ž: Myslíš, že zase bude válka?

M: Proč?

Ž: No já nevím. Já jsem hloupá ženská, ale ty bys to měl vědět. Čteš přeci každé den noviny. Ne?

M: Tam nepíší vo žádný válce. A proč bych to měl vědět zrovna já?

Ž: Seš přeci inženýr.

M: Nesmysl. Nikdo neví, kdy to začne.

Ž: Tak přeci.

M: Co přeci?

Ž: No, jednou to začne.

M: Co by mělo začít? Lidi se bojeje.

Ž: Ty se nebojíš.

M: Zatím není čeho se bát. Práce bude pořád dost.

Ž: Až se začneš bát, bude pozdě.

M: To bude.

Ž: Proč seš pořád otočený ke mně zády? Kdo to tam chodí?

M: Nejsem k tobě zády. Ležím na břiše.

Ž: Kdy už konečně vstaneš a pudeš se podívat do kuchyně, kdo to tam vlastně chodí?

M: Ty pořád něco slyšíš. Tak se tam běž podívat sama. A mě nech na pokoji.

Ž: Když já se bojím. Možná, že je to vrah. Nebo zloděj.

M: Nebo upír.

Ž: Ty seš protivnej.

M: A co seš ty? Pro nic a za nic mě budíš. Slyšíš letadla?

Ž: Ne.

M: Tak seš hluchá. Letadla neslyšíš a kroky v kuchyni slyšíš. To jsou bombardovací letadla, kdyby tě to náhodou zajímalo, co slyším.

Ž: Mě to nezajímá.

M: Rád bych věděl, kam mají namířeno, v tuhle dobu. Jo, když já jsem lital.

Ž: Dyť je mír.

M: No a? Copak v míru nelítají vojáci ve vzduchu?

Ž: Neměli by.

M: Neměli, neměli, ale musej. Brání nás. Bavíme se jak pitomí. Copak nemáme dost jiných starostí? Vobjednalas už uhlí? Zima na krku a uhlí žádný.

Ž: Co si o mně myslíš? Byla ti někdy se mnou zima?

M: Kolik jsi dala tenhle měsíc na knížku?

Ž: Pět se. Že tě to najednou zajímá.

M: Tak dobrou noc.

Ž: Ty se nepudeš podívat, kdo to tam chodí? Nespi! Mám strach.

M: Tak si ho dej vycpat.

Ž: To mám manžela.

M: No tak dobře. Já tedy du promluvit na tu příšeru.

Ž: Á á á pomoc!

M: Co je? Ještě jsem si nestačil vobout bačkory.

Ž: Kde seš? Rozsviť! Já se strašně bojím být sama. Taková divná noc. Taková tmavá.

M: Nejde proud. Podívám se z okna, jestli se někde nesvítí.

Ž: Nechod' nikam! Lehni si! Vždyť vidíš, na ulicích se taky nesvítí.

M: Ani tramvaje nejsou slyšet. Jen ty letadla.

Ž: Bud' ticho! Neslyšels nic?

M: Jo. Kroky.

Ž: Ten výkřik! To je strašný. Z ulice. Někomu se něco stalo. Běž se podívat k oknu! Ne, já
pudu s tebou. Pozor, neporaž lampu!

M: K čertu s lampou. Sakra, to okno nejde otevřít. Cos zase slyšela? Hergot, že to vokno
rozbiju.

Ž: Ty jsi nešikovnej, pusť mě k tomu. – No vidíš, to musíš tuhle páčku dát nahoru.

M: Nenakláněj se tolik, nebo vypadneš! Vidíš něco?

Ž: To je tma. nikde ani živáčka.

M: Vidělas to? Tam. Vidíš to? To světlo na obzoru. Vychází jako ze země. Co to může
bejt?

Ž: Kde?

M: Dívej se mi za rukou.

Ž: Nevidím ani tvoji ruku. Nic nevidím, žádný světlo.

M: Už tam není.

Ž: To byla asi kometa. Přál sis něco?

M: Ba ne, to nebyla kometa. Proč?

Ž: To se říká: když padá hvězda, má si člověk něco přát a ono se mu to vyplní.

M: Hovno. Co bych si měl přát, prosimtě?

Ž: Ty jsi hulvát. Ty už mě nemáš rád?

M: Jak jsi na to přišla?

Ž: No já jen tak. Podívej nahoru. Na nebi ani jedna hvězda.

M: Nevidím nebe. No a? Je to divný?

Ž: Ty nemáš smysl pro poezii. S tebou je to k nevydržení.

M: Tak se dej se mnou rozvést.

Ž: Proč to říáš? Ty už máš jinou? Že jo? Řekni pravdu! Kam deš?

M: Nech toho a pojd' si lehnout. Táhne tady.

Ž: Kde jsi? Všimnul sis, jakou mám novou noční košili?

M: Kde bych měl bejt. Copak necítíš, jak tě objímám?

Ž: Co to děláš? Co to děláš?

/Situace může skončit tak, že na dům spadne bomba, nebo muž ženu uškrtí, nebo žena vystrčí muže v sebeobraně z okna, nebo oba vypadnou nešťastnou náhodou, nebo trefí do postele a pomilují se. Určitě se nakonec pomilují. Určitě. Docela určitě./

Poznámka: Scéna se hraje tak, že divákům svítí slunce přímo do očí; nebo, hraje-li se v nějakém divadle, musí divákům pražit do očí světlomety, blikající do hlediště rozličné barvy, zatímco jeviště zůstává ve tmě.

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016